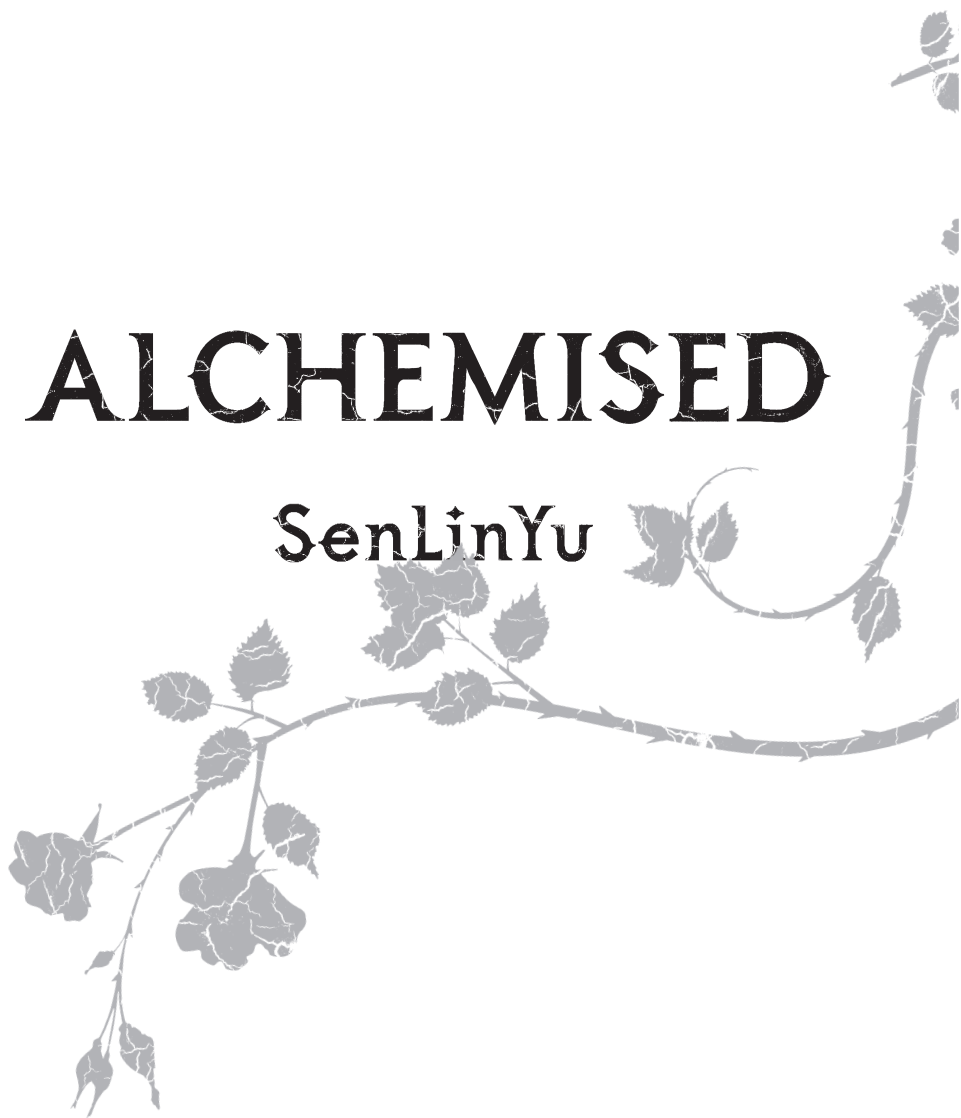

ALCHEMISED

SenLinYu

NOX* YAYINLARI: 28

ROMAN: 28

ALCHEMISED/ SENLINYU

Orijinal adı: Alchemised

©2025 SenLinYu

Hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla William Morris Endeavor'dan alınmıştır.

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Ece Çavuşlu

Redaksiyon: Elif Nihan Akbaş

Son okuma: Emre Aygün

Grafik tasarım: Ebru Aydın

Kapak tasarımı: Regina Flath

Kapak illüstrasyonu: Ena Eller

Şömiz içi illüstrasyonu: Alex Hovey

Sayfa 1081 Çizim: Avendell

Yazar fotoğrafı: Kacy Vermeer Photography

©Nox Yayınları: Şubat 2026

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-92545-3-1

ISBN 978-625-92545-4-8 (Ciltli)

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com

Noxyayinlari

noxyayinlari

noxyayinlari

noxyayinlari

info@destekyayinlari.com

Destek Dukkanı

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 77699

Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul Tel. (0) 212 613 30 06

ALCHEMISED

SenLinYu

Çeviren: Ece Çavuşlu

NOX*

Jame'e, beni bulduđu için

YAZAR NOTU

Bu kitap, savaşın ve hayatta kalmanın pek çok karanlık yönünü ele alan bir kurgu eseridir. Okurların bilgisine. Daha fazla bilgi için lütfen kitabın arkasındaki içerik notlarına bakın.

BİRİNCİ KISIM

GİRİŞ

Helena bazen hâlâ gözlerinin olup olmadığını merak ediyordu. Etrafını saran karanlık uçsuz bucaksızdı. Başlarda, yeterince uzun süre beklerse bir ışık huzmesinin belireceğini ya da birinin onun için geleceğini düşünmüştü. Ancak ne kadar beklerse beklesin bir şey olmamıştı işte.

Yalnızca uçsuz bucaksız karanlık.

Bir bedeni vardı; çevresini bir kafes gibi sardığını hissedebiliyordu ama ne kadar çabalarsa çabalasın, ne kadar diretirse diretsin o bedeni bir türlü hareket ettiremiyordu. Hareketsiz ve tepkisiz hâlde süzülüyordu; ta ki ani şoklar çarpana, boynunun tam altından başlayan elektrik patlamaları vücudundaki her bir kasın acımasızca kasılmasına neden olana kadar. Bu patlamalar geldikleri hızla kayboluyordu. Zamana dair tek gösterge bunlardı onun için.

Staz hâlindeyken kaslarının tamamen erimesini engellemek için veriliyordu bu şoklar. Helena bu detayı hatırlıyordu. Bir mahkûm olarak oraya tıklandığını, orada saklandığını ama bir gün birilerinin onu almaya geleceğini hatırlıyordu.

Başta şokların sıklıklarını hesaplamak için aralarında geçen zamanı saymıştı. Saniye saniye. On bin, sekiz yüz. Hiç sekmeden üç saatte bir. Hep aynı. Sonra şokları da saymıştı ama sayı gitgide arttıkça öğrenmekten korkarak saymayı bırakmıştı.

Zihnini beklemeye değil de başka şeylere odaklamaya zorlamıştı. Dipsizliğe değil. Karanlığa değil. Beklemek zorundaydı, bu

yüzden zihnini canlı tutacak bir rutin oluşturdu. Yürüyüşler hayal etti. Uçurumlar ve gökyüzü. Şimdiye kadar dolandığı her yeri tek tek ziyaret etti. Okuduğu tüm kitapları.

Dayanmak zorundaydı. Tetikte kalmak. Böylece hazır olacaktı. Hazır *kalmalıydı*.

Benliğinin silinip gitmesine müsaade etmeyecekti.

1. BÖLÜM

Işık geldiğinde resmen Helena'nın beynini ortadan yarıdı.
Çığlıklar duyuldu.

"Siktir! Bu nasıl uyanık olabilir?" Bir ses duyularını saran acının içinden sızdı.

Işık onu deşiyordu. Gözlerine saplanan bir diken gibi kafatasına gömülüyordu. Tanrılar aşkına, gözleri.

Kıvranıyordu. Parlaklık bulanıklaştı, yalpaladı. Boğazından aşağı dökülen bir sıvının yangısı. Kulaklarında bir gürleyiş.

Kollarına gömülen, kemiğine batan, onu yukarı çeken kaygan parmaklar. Ciğerlerine dolan, onları kasarak sıvıyı yukarı ittiren hava.

"Staz jeline sıçayım! Doğru düzgün tutamadım. Sustur şunu! Kendini boğacak birazdan."

Bırakıldığında kafasını bir yere vurdu. Pütürlü taşlar ellerini parçaladı. Kendini yukarı itmeye çalışırken körlemesine çırpındı. Gözleri sımsıkı yumuluydu ama ışık hâlâ kafatasına bıçak gibi saplanıyordu. Ensesinden sert bir cisim söküldü ve teninde ılık, ıslak bir şey aktı.

"Nasıl uyanık olabilir ya? Bunda kesin dozajı yanlış ayarladılar. Sürünerek kaçmasına izin verme."

Kolları yeniden tutuldu ve yerden kaldırıldı.

Debelenerek ellerinden kurtuldu ve kendini zorlayarak gözlerini açtı. Tek görebildiği kör edici bir beyazlıktı. Ona doğru atıldı.

"Koduğumun orospusu, kestin beni!"

Kafasının arkasında acı patladı.

Bilinci yerine geldiğinde hâlâ ılık vardı.

Ama yavaş yavaş, sanki suyun altındaymışçasına geri gelmişti bilinci; ulaşılmaz, dalgalanan bir yüzeye doğru yüzüyormuş gibi yavaş yavaş süzülüyordu. Işık, kapalı gözlerinin hemen arkasındaydı. Acısını şimdiden hissedebiliyordu.

Sert bir şeyin üzerinde yatıyordu. Metali parmaklarının altında cansız olan, soğuk bir masa.

Boğuk ama yakından gelen sesleri hayal meyal duyuyordu.

“Ee?” Bir kadın sesi. “Başkaları var mı?”

“Yok.” Bir erkek sesi. Önceki ses. “Diğerlerini çıkardık. Sadece bunu yanlış saklamışlar.”

“Tankı açtığınızda bilinci yerindeydi yani?”

“Aynen öyle. Kapağı kaldırıp onu yukarı çektiğimizde feryat etmeye başladı. Yemin ederim yüreğine iniyordu. Willems o kadar şaşırды ki kızı neredeyse boğuyordu ve onu çıkardığımızda kudurmuş gibiydi. Onu bayıltana kadar üstümü başımı parçaladı. Damar yolu falan açıldı ama sakinleştirici kapalıydı. Biri kurcalamış olmalı.”

“Bunun kayıtlarda bulunmamasını açıklamıyor,” dedi kadın. “Tuhaf geldi.”

“Muhtemelen alelacele yapılmıştır. Uzun süre tutulmuş olamaz. Doğru düzgün yapılanların bile çoğu öldü. Çoğu tank çorba ve kemikten ibaret.” Adam gergin gergin güldü.

“Onu Merkez’e götürdüğümde daha çok şey öğreniriz,” dedi kadın. Sesi ilgisiz çıkıyordu. “Haber vererek doğrusunu yaptın. Bu bir anomali. Daha kaçının uyanık olduğunu haber ver. Yeniden canlandırmaya uygun cesetler madenlere gidecek. Yaşayan mallar da Karakol’a.”

“Elbette. Hakkımda güzel şeyler de söylersiniz, değil mi? Sizden gelirse çok etkili olur.” Adamın sesi umutlu geliyordu ama gülüşü zorlamaydı. “Gençleşmiyoruz sonuçta.”

“Yüce Ölüm Büyücüsü’nün değerlendireceği çok rica var. Emeğin unutulmayacak. Nakliye için kamyonu hazırlayın.”

Ayak sesleri uzaklaştı ve ardından sinir olmuş bir iç çekiş duyuldu.

“Baygın numarası yapmana gerek yok, uyanık olduğunu biliyorum. Aç gözlerini,” dedi kadın. “Duyularını değiştirdim, ışık artık seni o kadar rahatsız etmemeli.”

Helena kirpiklerinin arasından temkinle baktı.

Yeşile çalan bir alacakaranlık olarak görüyordu etrafı ve her şekil sanki gözlerin içindeydi. Sağında insan silüetine benzeyen bir gölge hareket etti.

Gözleri istemsizce onu izledi.

“Güzel. Talimatlara uyuyor ve hareketi takip ediyorsun.”

Helena konuşmaya çalıştı ama boğuk bir hırıltı çıktı sadece.

Bir kalemin çıtlaması ve kâğıt hışırtısı duyuldu.

“Pekâlâ, Mahkûm 1273 müsün yoksa Mahkûm 19819 musun? İki farklı mahkûm numaran var ve buradaki kayıtlarda ikisi de yer almıyor. Bir adın var mı?”

Helena hiçbir şey demedi. Işık dehşet verici olmaktan çıkınca biraz daha düşünebilmeye başlamıştı. Hâlâ bir tutukluydu.

Kadın sabırsızca ofladı. “Beni anlıyor musun?”

Helena hiç tepki vermedi.

“Peki, fazla bir şey beklememeliyim sanırım. Zaten yakında öğreniriz. Sen, getir onu.”

Silüet uzaklaştı, yerine yeni figürler geldi. Bileklerine değen soğuk deriyi hissetti. Kimyasal koruyucuların ve bayat etin kokusu burnunu yaktı. Ölüköleler. Yüzlerini seçmeye çalıştı ama gözleri kayıp duruyor, bir türlü odaklanamıyordu.

Taş zeminde sarsıla sarsıla ilerleyen masa, kafatasından dişlerine kadar ulaşan bir titreşim yayıyordu.

Sonra yine çok aydınlık oldu ve retinalarına iğneler saplandı. Bastırılmış bir çılgılla gözlerini tekrar yumdu.

Altında bir yerlerde bir motor çalışmaya başlamış gibi midesi ağzına geldi ve her şey tekrar kararmaya başladı.

Kaçması gerekiyordu. Hareket etmeye çalıştı ama metalin şıngırtısını hissetti.

“Kıpırdamadan yat.” Kadının sesi aniden geri gelmişti. Hem de çok yakından.

Helena irkilerek geri çekildi, nefesi hızlandı ve prangaların içindeki elleriyle ayakları çırpındı. Kaçıp kurtulmalıydı. Kaçmalıydı...

“Günümü daha da zorlaştırma,” dedi kadın buz gibi bir sesle.

Helena parmakların ense kökünü kavradığını hissetti ve beynine bir enerji dalgası hücum etti.

Yine karanlık oldu.

Birden vuran bir acı patlaması ve ani bir dehşet Helena'yı tekrar ayılttı.

Gözleri fal taşı gibi açılarak doğruldu ve tam da o sırada bir şırınganın geri çekildiğini gördü. Zincirlerin şakırdamasıyla sırtüstü geri düştü. Kalbi deli gibi atıyor, her atışı bıçaklanıyormuşçasına acı veriyordu.

“İşte böyle.” Sağ tarafından bir yerden şırınganın metal tepsiye bırakılma şakırtısı geldi. “Bu seni ayıltıp konuşTURUR.”

Önceki kadındı.

Helena artık ne bir masadaydı ne de kamyonda. Altında sert bir döşek vardı ve her yere yoğun bir antiseptik kokusu sinmişti.

Tepesinde loş, gri bir tavan vardı.

Acının arasında damarlarında bir enerji yükseldi; bu enerji ellerini açtığında yayılan ve giderek artan bir sıcaklığa dönüştü. Bilinci berraklaşıyordu ve her şey daha net, daha parlak olmaya başlamıştı. Kıpırdandı ve metal kelepçeler bileklerine battı.

“Hiç uğraşma. O kelepçelerden kurtulana kadar kemiklerini kırarsın. Sorularıma cevap verirsen ilacın etkisi geçmeden önce kalkmana izin veririm. Yoksa oldukça acı verici olabiliyormuş.”

Hareket edemeyen Helena'nın zihni hızla çalışmaya başladı. Bir enjeksiyon, belli ki sert bir uyarıcı. Vücudunda kilitli kalmış

enerji beynine hücum ediyordu ve dağılmış, panik içindeki düşünceleri gittikçe keskinleşiyordu.

“Helena Marino. Sen” –çevrilen sayfaların sesi geldi– “1273 numaralı dosyana göre ölmüş olmalıydın. ‘Geniş çaplı yaralanmalar’ sebebiyle infaz edilmen kararlaştırılmış. Ama 19819 numaralı kaydın senin staz için seçildiğini gösteriyor.” Daha fazla kâğıt karıştırıldı. “Ama ne oraya vardığın ne de işlem gördüğün kayıtlara geçmiş.” Kadın dişlerini emdi. “Geçen yılın ağustos ayından beri dosyalarımızın hiçbirinde adın geçmemiş. On dört ay. Şimdi de seni hiç ulaşmadığın bir staz deposunda buluyoruz. Bu nasıl oluyor?”

Helena duyduklarını sindirmeye çalışırken gözlerini yavaşça kırptırdı. On dört ay mı?

“Kimse staz durumunda bu kadar uzun süre hayatta kalamaz. Mükemmel şartlarda bile altı ay imkânsıza yakın, ki sen düzgün depolanmamışsın bile. Ee, nereden geldin? Kim koydu seni oraya?”

Helena cevap vermeyi reddederek başını çevirdi.

Kadın hımlayarak yaklaştı. “Başın belada değil. Bana gerçeği söyle de bitsin. Staza sokulmadan önce neredeydin?”

Bunu altını çizerek sormuştu.

Helena bir şey demedi ama çenesi kasıldı. Kalbi hızla çarpıp ilacı damarlarına iyice yayarken bedeni sarsılmaya başladı.

Artık koruyacak kimse kalmamıştı ama yine de kendisini esir alanlarla işbirliği yapmayı reddediyordu. İşlerini kolaylaştırmak, dosyalamalarına yardımcı olmak dahi istemiyordu.

Hem zaten buradan önce başka hiçbir yerde olmamıştı ki.

“Staza. Sokulmadan. Önce. Neredeydin?” Kadın sesini yükseltmişti.

Cevabı aklına bile getirmemeye çalışırken Helena’nın boğazı düğümlendi çünkü hatırlamak onu paramparça ediyordu.

Depoya götürülmeden önce herkesle birlikte yakalanmış, tüm tutsakların savaşın sonu “kutlamalarına” tanık olsunlar diye götürüldükleri Simya Kulesi’nin önündeki kafeslere tıklılmıştı.

Hâlâ yaz sıcaklığındaki duman ve kan kokusunu alabiliyor, çığlıkları yavaş yavaş silinen Direniş liderleri öldürülürken halkın

tezahüratlarını duyabiliyordu. O zaman bile tüm bunların bitmediğini bilerek ölmelerini izlemişti.

Kalabalıktan bir ölüm büyücüsü hava atma sevdasıyla öne çıkmış ve ölü beden saniyeler içinde tekrar ayağa kalkmıştı. Helena'nın güvendiği ya da emrinde çalıştığı biri diriltilmişti. Bir ölü-köle, boş bir otomat ceset. İkiye yarılmış, derisi dökülmüş, organları etrafa saçılmış, gözleri boş, yüzü gevşekti ve sıradaki "haini" daha da acımasızca öldürmekte kullanılacaktı.

Hava kanla puslanana kadar da infazlar durmamıştı.

General Titus Bayard'ın cesedine karısını öldürtmüşlerdi. Ya-vaşça. Kadını dilim dilim doğratıp adama yedirmişlerdi.

Her ölüm Helena'nın içini biraz daha deşmişti, ta ki göğsünde yastan koca bir oyuk kalana kadar. Kalabalık önünde öldürülmeye degecek kimse kalmadığındaysa onu staz tankına tıkmışlardı.

Diğer tutsaklar paralize edilir, damarlarına iğneler saplanır, burunlarından hortumlar sokulur, yüzlerine maskeler takılırken bayıl-tılmışlardı. Ama Helena'ya bunların hiçbirini yapmamışlardı.

Kendi bedenine hapsedilir ve karanlığa bırakılırken başına gelenlerin klostrofobik dehşetinin farkında olacak şekilde uyanık tutulmuştu o. Birinin onun için gelmesini bekler hâlde.

Kimse gelmemişti.

Yüzünün önünde parmak sıklatılınca Helena anılarından sıyrıldı. Kadın dik dik ona bakıyordu.

"Bir dosya hatasının itibarımı lekelemesine izin vermeyeceğim. Cevap vermezsen *kolay* yoldan yapmayı bırakırım."

Helena irkildi.

"Gördün mü bak? Beni anlıyorsun."

Helena'nın midesi kasıldı ama çenesini sıktı.

Kadın daha da yaklaştı. Helena kadının yüzünü seçmek için bakışlarını odakladı. Sabırsızca büzülmüş dudaklarla kare bir yüz. Bir tıbbi üniforma.

"Belki bir örnek yardımcı olur." Kadın, elini Helena'nın boy-nuna bastırdı. Keskin bir soğuk yayılıp omurgasından geçerken Helena'nın nefesi kesildi.

Tanktaki gibi bir elektrik patlaması değildi bu, kadının elinden Helena'ya doğru iğne gibi saplanıyordu. Bir enerji dalgası, ses çatalıymışçasına içinden geçti ve ikisi aynı frekansa gelene kadar titreşti.

Kadın parmaklarını büktü. Helena'nın bedenindeki her bir sinire acı yayıldı. Boğuk, tutuk bir çığlık kopardı, vücudu kasıldı ve kelepçeli elleri çırpındı.

“Düzgün dur.”

Ufak bir hamleyle Helena gevşedi. Göğsünden aşağısını hissedemiyordu. Sanki omurgası yara almış gibi. Kanı panikle uğulduadı.

Kadının elini tekrar sallamasıyla uyuşukluğun o boşluğu kayboldu.

Sabunla yıkana yıkana sertleşmiş parmaklar Helena'nın kolunda tehdit edercesine dolaştı.

“Şimdi anladın mı?”

Kadının rezonansı Helena'nın içinde âdeta canlı bir uyarı gibi akıyordu hâlâ. Başını sarsakça sallayarak onaylamayı becerdi. Çoktan fark etmeliydi: Kadın bir yaşam büyücüsüydü. Ölüm büyüünün zıt ikizi, ölümler değil de yaşayanlar üzerinde etkili hâli.

“Çözeceğini biliyordum. Tekrar deneyelim.”

Gözleri yanan Helena'nın boğazı düğümlendi. Tüm sinirleri sızlıyor, kanı kulaklarında uğulduyordu. Gerçeği söylemenin ne zararı olacaktı ki?

“Nereden geldin?”

“De-pp-po-” Helena diline söz geçirmeye uğraştı.

“Saçma sapan zırvalama. Paladyaca konuş,” dedi kadın sertçe.

Paladyaca diye bir dil yoktu ve kadın da kuzey lehçesiyle konuşuyordu. Helena bunu söylemek istedi ama nafile olacağını düşündü. Yutkunup tekrar denedi ama dili iyice dolandı.

Kadın iç çekti. “Siz Direnişçiler neden hep zamanımı harcıyorsunuz? Belki beynini biraz daha şoklarsak doğru düzgün konuşmayı hatırlarsın.”

Bu sefer Helena'nın kafasını kavradı. Zihninin içinde iki yandan zillerin birbirine çarpışını andıran titreşim dalgaları çarpı.

Her yer kızıla kesti. Helena'nın boğazından kopan çığlık hayvansıydı.

Eller aniden geri çekildi. "O da neydi be?"

Kadın mı tepesinde dönüyor yoksa oda mı dönüyor emin olmadı Helena.

"Bu da ne böyle? Bunu sana kim yaptı?"

Görüşündeki kırmızılık silinirken sersemlemiş hâlde yukarı baktı. Elleri titreyip kasılıyor, zincirlere karşı istemsizce seğiriyordu. Soruların ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Zihnine bir şey yapılmış," dedi kadın, sesi hem şaşkın hem de tuhaf şekilde heyecanlıydı. "Bir tür transmutasyon. Böyle bir şeyle daha önce hiç karşılaşmadım. Bunu bildirmem gerek. Bir uzmana ihtiyacım var. Sende..." Kadın duraksadı. "Bunun bir adı yok ki! *Benim* bir isim bulmam gerekecek..."

Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Zihnin içinde transmutasyonel bariyerler. Bu nasıl mümkün olabilir? Ben daha önce hiç... İçinde... desenler var."

Helena'ya tekrar dokundu. Helena irkildi ama bu sefer rezonans işkence için değildi, sadece beyninde çakıp her şeyi yine kırmızıya boyayan bir enerji kıvılcımından ibaretti.

"Bu ayrıntılı, güzel, profesyonel bir iş. Bir yaşam büyücüsü senin bilincini bilfiil baştan düzenlemiş."

Helena anlamayarak öylece yatmaya devam etti.

Kadının yüzü, Helena'nın onun mavi gözlerinin arasındaki ve ağzının çevresindeki derin kırışıkları görebileceği kadar yaklaştı. Kadın ona büyülenmişçesine bakıyordu.

"Bennet hâlâ burada olsaydı, bu işin hassaslığına hayran kalırdı." Kafatasının içinde parmaklar dolaşıyormuş gibi hissetmesine neden olan rezonans Helena'nın zihninin içinde akıyordu. Kadının açık renk gözleri, çalışırken odağını kaybetmişti. "En ufak hata olsa şu an bitkiden farkın kalmazdı ama bunu her kim yaptıysa seni *neredeyse* tamamen sağlam bırakmış. Bu dâhiyane."

"N-ne?" Helena nihayet ağzından doğru düzgün bir kelime çıkarabilmişti.